HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

טעון ליגה. ליל חולו של מועד: **ופניה נבקר.** בי"ט לא קאמר קרא שהרי הוא יום שמיזגו לירקות בעזרה: **ות"ק ורבי שמעון.** דדרשי ליה הא קרא לגבי תלתה. דתילו ר' אלעזר בר' שמעון לא קשיא מידי דתיסו ליף כל תלתה מהא הסוכות לחודיה אייתר ליה חג המצות וחג השבועו' להקישא לתשלומין: **מנה ימים.** שנח' (במדבר יט) **עד מלא ימים: וקדש חדש.** בקרבנות מה חדש קדושו לחלן ממנויו ביום לרגל חדש הוא מקריבן זמן הוקבע להם לחלן מן הימים שהוא נמנה על ידם: **לף עלרת.** הבאת קרבנותיהם בתלן ממנויה והרי היא נמנית על ידי שבועים שנאמר (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהיינה: **לימת חד יומת.** לכתיב תספרו חמשים יום (שם): **ופסח בר מיקרב גרגיש הוא.** דקאמר ליה תנא לעיל בגל תלחר דשלש רגלים והרי ליו יכול להקריבו חלש בי"ד בניסן: **שלמי פסח.** שלש קרב בזמנו שאבד ונתכפר בתלר הוא ועשה שלמים כדיעבד להקריב לה בפסחים (לף נו:) ולותן שלמים לם לחלן ג' רגלים עובר: כפסח

מה חג המצות טעון לינה אף חג הסוכות טעון לינה והתם מנלן דכתיב [1]ופנית בבקר והלכת לאהליך ות"ק ורבי שמעון (בן אלעזר) תשלומין לעצרת מנא להו נפקא להו מדתני רבה בר שמואל דתני [2]רבה בר שמואל אמרה תורה [3]מנה ימים וקדש חדש מנה ימים וקדש עצרת מה חדש למנויו אף עצרת למנויו אימא עצרת חד יומא אמר רבא [4]אטו עצרת יומי מנינן שבועי לא מנינן והאמר מר [5]מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי ועוד [6]חג שבועות כתיב ופסח בר מיקרב ברגלים הוא [7]פסח זימנא קביעא ליה אי אקרביה אקרביה ואי לא אקרביה אידחי ליה אמר רב חסדא פסח [8]כדי נסבה רב ששת אמר [9]מאי פסח שלמי פסח אי הכי היינו שלמים תנא שלמים הבאין מחמת פסח ותנא שלמים הבאין מחמת עצמן סלקא דעתך אמינא [10]הואיל ומחמת פסח קאתו

מה חג המצות טעון לינה. לף שילין בירושלים כל ז' ימי הפסח ולאחר ימי הפסח יכיס וילך לו לבכל דוכתי דמרבין ליה כגון לשמיני עלרת ולבכורים ולפסח שני ולכל הקרבנות בספיקי בפרשת ראה תלכי לף מרבין ליה תלת לילה אחד והלי קרא דמייתי בגופיה לפסח כתיב בפרשת ראה תזבח

מנה ימים. שנח' **עד מלא ימים: וקדש חדש.** בקרבנות מה חדש קדושו לחלן ממנויו ביום לרגל חדש הוא מקריבן זמן הוקבע להם לחלר מן הימים שהוא נמנה על ידם: **לף עלרת.** הבאת קרבנותיהם בתלר ממנויה והרי היא נמנית על ידי שבועים שנאמר (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהיינה: **לימת חד יומת.** לכתיב תספרו חמשים יום (שם): **ופסח בר מיקרב גרגיש הוא.** דקאמר ליה תנא לעיל בגל תלחר דשלש רגלים והרי ליה יכול להקריבו חלש בי"ד בניסן: **שלמי פסח.** שלש קרב בזמנו שאבד ונתכפר בתלר הוא ועשה שלמים כדיעבד להקריב לה בפסחים (לף נו:) ולותן שלמים לם לחלן ג' רגלים עובר:

כפסח

תורה אור השלם

1. וּבִשַּׁלְתָּ וְאָכַלְתָּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפָנִיתָ בַבֹּקֶר וְהָלַכְתָּ לְאָהָלֶיךָ:
דברים טז ז

2. וְעָשִׂיתָ חַג שָׁבֻעוֹת לַייָ אֱלֹהֶיךָ מִסַּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרֶכְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
דברים טז י

מוסף רש"י

המשך מעמוד הקודם

מי שלא חג יום טוב הראשון של חג. שלא הביא חגיגתו ביום הראשון של חג (חגיגה ט:). ויו"ט האחרון של חג. מוגג שמיני עלרת, ומע"ג לרגל בפני עלמו הוא הוי שלמועין לרשלון (שם). **תפשת מרובה לא תפשת.** כל מקום שאמרנו שני לרכים אחד מופס מרובה ואחד מופס מועט, טוב לך לתפוס את המועט, שפעילו היא לך לתפוס את המרובה ותפוס את המועט שפיסתך תפיסה, שיש בכלל המרובה המועט, אבל אם תתפוס המרובה והיה לך לתפוס המועט, ממלמת שתפסת שלא כדת (חגיגה יז.). וכיני"ז ערכין ד:). **כריימת בגורם כהיתם גבי זבח, ימים רבים** (ויקרא טו) ימים שיש רבים בשבת, או מינו שלא רבים עשרה, שאמרת כל שבשבתו מרובה ושבתו מועט תפסת מרובה לא תפסת, תפסת מועט בשבת, ומילו ולא פירש לך לתפוס לרשלון שבשבתו, שאם לא תתפוס אבל המרובה אי אפשיך מהיכן אתה ממעטו לזה המועט והלי לף היא במשנתנו, כשאתה אומר לו תומר לך והלי לף שבשבת ואפי אפשיך או אינו שלא עשרה אתה אומר לי לף השבשה במשנתנו (חולין קלח.). עד כאן מענ' הקודם

ופנית בבקר והלכת לאהליך. בי"ט לא קאמר שהרי הוא יום שמיזגו לירקות בעזרה כדי שיהיו עולת ראיה, ומי שפסה יומר והלכת לאהליך שלא בחולו של מועד, ולקמיכן בפרק, שלמת מייב לגון מוגפי יו"ט בתוך העיר (סוכה מז.). **ופנית בבקר,** שהוא חול המועד, לפילו בי"ט שחומיו לפול (חגיגה יז:). **מנה ימים.** שבשם יום, וקדש חדש. למוספין, **מנה ימים.** ממשיס יום, **וקדש עצרת.** בקרבנותיו, **מה חדש למנויו.** קדושתו בתחל ממנויו, אף בתחל ממנוייה (חגיגה יז:). **כדי נסבה.** שלא לעורך (סוטה יט:) מילי לגף תלטריך למתניה ומנייה בכללי (קדושין ה:).

טעון לינה. ליל חולו של מועד: **ופניה נבקר.** בי"ט לא קאמר קרא שהרי הוא יום שמיזגו לירקות בעזרה: **ות"ק ורבי שמעון.** דדרשי ליה הא קרא לגבי תלתה. דתילו ר' אלעזר בר' שמעון לא קשיא מידי דתיסו ליף כל תלתה מהא הסוכות לחודיה אייתר ליה חג המצות וחג השבועו' להקישא לתשלומין: **מנה ימים.** שנח' (במדבר יט) **עד מלא ימים: וקדש חדש.** בקרבנות מה חדש קדושו לחלן ממנויו ביום לרגל חדש הוא מקריבן זמן הוקבע להם לחלר מן הימים שהוא נמנה על ידם: **לף עלרת.** הבאת קרבנותיהם בתלר ממנויה והרי היא נמנית על ידי שבועים שנאמר (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהיינה: **לימת חד יומת.** לכתיב תספרו חמשים יום (שם): **ופסח בר מיקרב גרגיש הוא.** דקאמר ליה תנא לעיל בגל תלחר דשלש רגלים והרי ליה יכול להקריבו חלש בי"ד בניסן: **שלמי פסח.** שלש קרב בזמנו שאבד ונתכפר בתלר הוא ועשה שלמים כדיעבד להקריב לה בפסחים (לף נו:) ולותן שלמים לם לחלן ג' רגלים עובר:

שטעונין לינה כלומר כל הזבחים דומיא דפסח מין לי חגא חלו בלבד מנין לירגוח שופות ומנחה יין ולבונה ועניס ת"ל ופניה כל פינות שלחה פונה מן הבקר ולילך ובפסח שני פליגי תנאי בפ' לולב ועירבה (לף מז: ושם) ובפרק מי שהיה טמא (פסחים ד' לה: ושם) **ובספיקי מפרש** טעמא דמ"ד טעון לינה דהרי הוא כעניס ולבונה וי"ל דמשכחת לה דלא מייתי קרבן ביום שבא לירושלים כגון דשלח שלמיו מאתמול דנתלין לנדי יומים ועוד בפ"ק דחגיגה (ד' ח. ושם) **לתר** (ותלתא) **ושמחת** לרבות כל מיני שמחות דשלמה ומתרינן בפ' אלו דברים (פסחים ד' עח.) **לפי** שבפסח נקרא יום יין דבעינן לתר לף משכחת לה שלמה שמוזה כשהל י"ט הרשלון להיות בשבת מלחר דבעינן שביתה שמחה וכי הלי גוזה משכחן בירושלמי פרק שני (דבכורות) דתנן וטעונין לינה מ"ר (יוחנן) הלל דתימא בשלין עמהם הקרבן לחבל יש עמהם קרבן בלא טעונין לינה מחמת הקרבן ובפ' לס מטעת (זבחים ד' לו: ושם) **משמע** קלא שטעון לינה ז' ימי פסח שכולם חשוכין כלילה לחת גבי הא דתנן ר' טרפון אומר לם ניבל בו מבחילת הרגל יבשל בו כל הרגל ותתרינן בגמרא מ"ט דר' טרפון מ"ר יתק לתתר קרא ופנית בבקר והלכת לאהליך הכתוב עשאן כולם בקר לחד ותע"ג הלל קיימת הכי לפריך עלה וכי תין פגול ברגל וכי תין נותר ברגל מ"מ לענין לינה יתכן שעשאן בקר לחד כפשטיה דקרא לחתר הרגל יבוא לביתו ויתחיל בשחת דשמיני עלרת ובכורים טעונין לינה בפ' לולב וערבה (סוכה ד' מז.) וכל שלחר הקרבנות מתרבו מדכתיב ופנית ולחג הסוכות שלטריך היקישא לפי שופנית הוא שלילה לחת ותתיא היקישא **לשמועינן** לחסור לשלת כל שבשבת ימי הרגל שכל הרגל חשוב בקר ל' כחג המצות ויתחל השבת דשמיני עלרת ובכורים טעונין לינה בפ' לולב וערבה (ג"ז שם) **דשבשבת ימי** החג טעונין לינה: **אמרה** תורה מנה ימים וקדש חדש מנה ימים וקדש עצרת. כי הלי גוזה ממרינן במנחות פרק רבי ישמעאל (ד' סה: ושם) גבי ניסוסים שהיו חומרים עלרת לחתר השבת וילף לה ר' יהושע מהא דתתרה תורה מנה ימים וקדש חדש מנה ימים וקדש עלרת מה חדש שאמור לניתתו ניכר לף עלרת שאמור לניתתו ניכר כלומר לניתת חשבונו ניכר מתתיל למנות מהניא דהיינו מאשבשה ועשרים יום משבת מולד הלבנה לף עלרת שאמור למנין החמשים ניכר להם יום קבוע דפעמים תורה מנה ימים וקדש חדש מנה ימים וקדש עלרת מה חדש שאמור לניתתו ניכר לף עלרת שאמור לניתתו ניכר כלומר לניתת חשבונו ניכר מתתיל למנות מהניא דהיינו **נחדש** ממחרת י"ט הרשלון שאם אין מתתינין עד לתר השבת ברחשת אין שם היכר יום קבוע דפעמים שמתתילין למנות בי"ו פעמים בי"ז פעמים בי"ח פעמים בי"ט כמו שפי' שאם בקונטרס ור"ת מפרש מה חדש שאמור לניתתו של חדש ניכר רשם חדש למכסי שיהיה יודע כולי עלמא שיהיה יום ל' ד' לחדש ולמתר יקדשו ד' לד' לחדש ולא יהיו יודעו לעולם זמן קידוש שאמור לניתתו להיינו לם מתחילין למנות בשאר ניסן שיהיו עיניהן כמה הלבנה גדולה בחשבה לחדש וכשרואות בניסן בוחנות שיעור ידעו שלמחר יתקדש עלרת ופריך התם במנחות (לף סו.) דלמא בי"ט לחרון קמי ויתנו עיניהם בשאר בניסן וה"ל משום גריס הכא והתם מנה שיש וקדש יובל משום דמנה ימים וקדש חדש נפקא לן בפ"ק דמגילה (ד' ה.) **מדכתיב** עד חדש ימים ימים אתה מונה לחדשים ולא שעות והוה מלרש מכאן ל"ל ולא שייך למימר אלרבה טהלכות מודין כי ההוא דתני בתר הכי אלרבה תורה הנא עומר בשבת ושתי הלחם בעלרת דבהדיא כתיב וכן בפרשת יובל כתיב והקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל יושביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו ולא יהיה לכם יובל הוא השנה החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את נזיריה כי יובל הוא קודש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה ולא יהיו מתתילין למנות בשנה שאחריה ומנין שהיו מתתילין למנות בשנה שאחריה מדכתיב ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו